

# הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה  
לשולחן השבת

## הילדה שהייתה עדה להיסטוריה

יהודית בלוק

עם עוד שני נערים מעירו, שבהמשך נמנו עם חשובי החסידים.

בשעתו, שימש אדמו"ר הריי"צ כמנהל הישיבה בליובאוויטש, אשר נוסדה בידי אביו, רבי שלום דובער שניאורסאהן, שכיהן אז כאדמו"ר החמישי של תנועת חב"ד-ליובאוויטש. רבי יוסף יצחק נהג להיכנס לעתים תכופות לישיבה כדי לעקוב מקרוב אחר התלמידים, שאותם הוא ייקר במיוחד. "כל תלמיד", נהג לומר, "הוא כמו בני". מאז, אבי נקשר אליו מאוד.

כאשר נודע לנו שהספינה שנושאת את אדמו"ר הריי"צ אכן מגיעה לנו יורק, התרגש אבא כל כך עד שבקושי הצליח לנשום. אין מילים לתאר את גודל התרגשותו.

הייתי ילדה קטנה, אך אבי לקח אותי עימו אל המזח כדי לקבל את פני אדמו"ר הריי"צ. התאריך העברי של אותו יום היה ט' באדר ב' ת"ש (1940), ומרוב התרגשות קיפצתי וקראתי בקול, "אני הולכת לפגוש את הרבי! אני הולכת לפגוש את הרבי!"

הגענו מוקדם אך האונייה איחרה לבוא. כאשר עגנה לבסוף, ביקש אבי לעלות על סיפונה כדי לקבל את פני הרבי, אך לא נתנו לו. "לא להתקדם!" הכריזו בקול, אך אני השתחלתי בין ההמון אל הכבש שהוביל אל האונייה, ואבי נאלץ לרוץ אחריי. כך הוא הצליח להתקדם עוד קצת אל קדמת הקהל.

בשלב מסוים החלו דחופות, כאשר כולם מתאמצים לראות את אדמו"ר הריי"צ. מצבו

«



הקהל שנאסף לקבל את פני אדמו"ר הריי"צ במזח בניו יורק.

בשנת ת"ש (1940) הסתובבו שמועות על כך שאדמו"ר הריי"צ בדרכו לארצות הברית, אך איש לא האמין להן. מלחמת העולם הייתה בעיצומה, ואדמו"ר הריי"צ שהיה בפולין הכבושה. "הנאצים לא יאפשרו לו לצאת", שמעתי את אבי בוכה יום אחד. "אוי! הוא מוכרח להגיע לכאן. מוכרח!"

נולדתי בישראל לאימא ממשפחה ירושלמית מזה שישה דורות, אך מוצאו של אבי, הרב אליהו נחום שקלאר, מהעיר ז'לוביין, כיום בבלרוס. אבא היה אדם מיוחד במינו, צדיק אמיתי, ואחרי שהיגרנו לארצות הברית, הוא מילא תפקידי מפתח בכמה ממוסדות חב"ד המרכזיים. בתור נער צעיר הוא נסע ללמוד בעיירה ליובאוויטש



מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER  
with the REBBE

בכל שבוע אני מסתובבת ברחבי השכונה כולה ומארגנת "מסיבות שבת" לילדים.

אדמו"ר הריי"צ חיך למשמע הדברים, ואמר, "אני יודע, אני יודע. היא עוד תוסיף לעשות פעולות טובות כאלו".

בשנה שלאחר המראות ההם במזח, בשנת תש"א (1941), הגיעה אישיות חשובה נוספת לקראון הייטס. יום אחד, בעודי במשרד בקומה הראשונה של 770, ראיתי אדם בעל מראה אצילי. התרשמתי ממנו, ושאלתי בחור שעמד שם מיהו האיש.

"זהו חתנו הצעיר של הרבי", הסביר. "הוא הגיע לא מכבר מאירופה". באותם ימים הוא כונה רמ"ש - ראשי התיבות של שמו, רבי מנחם מענדל שניאורסאהן - לימים, הרבי מליובאוויטש. שמו של הבחור שענה לשאלתי היה לייבל גרונור.

כמעט עשור מאוחר יותר, בשנת תש"י (1950), הסתלק אדמו"ר הריי"צ, ובמשך כל השנה שלאחר מכן מיאן הרבי לקבל על עצמו באופן רשמי את הנהגת תנועת חב"ד. במהלך אותה שנה הפצירו בו החסידים שיאות לקבל את התפקיד, ובמיוחד, שיתחיל לומר מאמרי חסידות, כמו כל אדמו"רי חב"ד שקדמו לו. בהתוועדות שנערכה לרגל יום השנה הראשון להסתלקות אדמו"ר הריי"צ, אמר הרבי מאמר חסידות, מה שסימל את הסכמתו הרשמית להפוך לרבי.

יהודית בלוך (תרפ"ח-תשע"ט, 1928-2019) הייתה מחנכת וגם מעורבת בכמה ארגונים קהילתיים בקראון הייטס. היא רואינה באולפני "המפגש שלי" בחודש אייר תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכב שיחיו מינסקי

## השבוע לפני:

< תשל"ד (1974) — הרבי עלה לדירת גיסו, הרב שמריהו גוראריה, בקומה השלישית של בניין 770, כדי לנחמו בעקבות פטירת אחותו, מרת סוניה רוזנבלום. הרב גוראריה שאל את הרבי שורה של שאלות בנוגע למנהגי אבלות והשקפת התורה בענין גלגולי נשמות ותחיית המתים, והרבי השיב וביאר את העניינים בפירוט ובהרחבה. <sup>1</sup> " באדר

הבריאותי לא היה בכי טוב, והשוטרים ניסו להדוף את ההמונים. "לא לדחוף!" הם צעקו - אך ללא הועיל. היה זה אירוע מאוד מרגש, וכולם רצו לזכות בהזדמנות לחזות בפני הרבי.

לבסוף, ירד אדמו"ר הריי"צ מהאונייה. הוא ישב על כיסא גלגלים, אך כשהגיע אל המזח נעמד. ראיתי לצדו את חתנו, הרב שמריהו גוראריה, המכונה רש"ג, שהתלווה אליו למסע. בין המוני מקבלי הפנים זיהיתי גם את בני משפחת קרמר, משפחה אמריקנית עמידה שהייתה מעורבת במאמצי הצלת אדמו"ר הריי"צ מאירופה הכבושה והבאתו לארצות הברית.

בשלב מסוים, תוך כדי ההתרוצצות סביב האונייה, הופרדתי מהוריי. הייתי עלולה ליפול אל תוך המים ולטבוע, אך למרבה המזל, אחד המלחים הבחין בשיער ראשי האדמוני, ועצר בעדי.

אימי נכנסה ללחץ וקראה בהיסטריה, "איפה יהודית שלי?! אולם אדמו"ר הריי"צ הרגיע אותה: "אל תדאגי", אמר, "היא עוד תגדל לתפארת". הוריי שמחו מאוד לשמוע זאת, כמובן.

בתקופה שלאחר הגעתו, נהג אדמו"ר הריי"צ לערוך התוועדויות באולם על שדרת פרנקלין בברוקלין, והיינו מגיעים להשתתף. אולם, לאחר שעבר להתגורר ב-770 איסטון פארקוויי נהיה קצת יותר קשה להיכנס להתוועדויות. היה אז פחות מקום ב-770, אך בכל זאת הצלחנו להיכנס. אדמו"ר הריי"צ נהג לשבת בחדר האוכל - והגברים היו מצטרפים אליו שם, בעוד הנשים נכנסו אל החדר הסמוך - שם ניצחה על האירוע הרבנית נחמה דינה, רעייתו של אדמו"ר הריי"צ. בעקבות מצבו הבריאותי, לא הרבה אדמו"ר הריי"צ לקבל אנשים ליחידות. אנו זכינו להיכנס אליו פעם אחת ליחידות.

כשהיו נכנסים לחדר הרבי, אפשר היה לחוש בקדושה ששרתה במקום. הייתי עדיין ילדה צעירה, אבל הרגשתי כאילו נכנסתי לגן עדן. הרבי התקשה אז בדיבורו, והגבאי שלו, הרב אליהו סימפסון, סייע לנו להבין את דבריו.

אבי החל לספר לאדמו"ר הריי"צ עליי, וכיצד

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד